

เทศน์รับผ้าป่าช่วยชาติ

ณ สำนักสงฆ์ไทรนอง อ.มะขาม จ.จันทบุรี
เมื่อวันที่ ๑๒ มกราคม พุทธศักราช ๒๕๕๖

จุดที่จะเข้าถึงธรรมธาตุ

วันนี้เป็นวันมหามงคลแก่พี่น้องชาวอำเภอมะขาม ในหมู่บ้านไทรนอง แล้วมีพี่น้องชาวไทยที่รักชาติทั้งหลาย มีจำนวนมาก เช่นจากกรุงเทพและจังหวัดใกล้เคียงรวมกันมา แสดงน้ำใจแห่งความรักชาติและความเสียสละ พร้อมทั้งการไต่ยืนไต่ฟังอรรถธรรม นำคติธรรมไปเป็นเครื่องเตือนใจของตน เพื่อดำเนินหน้าที่การงาน ปฏิบัติจิตใจด้วยศีลด้วยธรรมจะเป็นความสงบเย็น ดังพี่น้องทั้งหลายสร้างวัดขึ้นในสถานที่นี้ นี่เป็นความเหมาะสมอย่างยิ่งแล้วสำหรับเราเป็นชาวพุทธ ไปที่ไหนอะไรจะเจริญรุ่งเรือง ถ้าธรรมกับใจไม่ได้เกี่ยวข้องกับกันแล้ว รู้สึกว่าเหือดแห้งภายในใจ ซึ่งเป็นรากฐานอันสำคัญแห่งความเป็นอยู่ของคนเราแต่ละคนตลอดทั่วโลกดินแดน

จึงควรมีวัดมีวาสำหรับชาวพุทธของเรา แสดงหรือตั้งไว้ เพื่อเป็นที่อบรมบ่มนิสัยจิตใจของเราเข้าสู่ธรรมสู่ธรรม พักจิตใจอยู่ด้วยธรรมให้เป็นความสงบร่มเย็นในกาลเวลาอันสมควร หลังจากประกอบหน้าที่การงานมาเรียบร้อยแล้ว เรานึกน้อมถึงวัดถึงวาเป็นมหามงคลแก่เราตลอดไป ยังมีเวลาว่างเราเข้าไปวัดไปวาไปดูพระดูเณร ท่านปฏิบัติอย่างไร ถ้าเป็นพระลูกศิษย์ตถาคตแล้ว จะปฏิบัติด้วยความราบรื่นดีงามชุ่มตาชุ่มใจ มองเห็นแล้วดูดีดีภายในจิตใจระลึกไว้ไม่ลืม

นี่คือการเห็นที่เป็นมงคล ดังท่านแสดงไว้ในธรรมว่า สมณานัญจ ทสฺสนํ เอตมฺมํ ุคฺคมฺตฺตมํ การเห็นสมณะนั้นเป็นมงคลอันสูงสุด สมณะนั้นได้แก่ท่านผู้สงบกายวาจาใจ จากบาปจากกรรมทั้งหลาย ประพฤติบำเพ็ญตนอยู่ด้วยศีลด้วยธรรม เพื่อกำจัดสิ่งที่เป็นข้าศึกอยู่ภายในใจที่เรียกว่ากิเลสๆ ออกโดยลำดับ เราได้เห็นพระผู้สงบกายวาจาใจ จากบาปจากกรรมทั้งหลายแล้ว จัดว่าเป็นมงคลอันสูงสุด

คำว่าสมณะนั้นท่านแยกประเภทออกไปเป็นหลายประเภทด้วยกัน บางท่านอาจจะไม่เข้าใจ สมณะมี ๔ ประเภท ตามหลักธรรมที่ท่านแสดงไว้ว่า สมณะที่หนึ่งได้แก่พระอรียบุคคลชั้นพระโสดา อริยะที่สองคือพระสัททาคา สมณะที่สามคือพระอนาคามี สมณะที่สี่คือพระอรหันต์บุคคล ทั้งสี่ประเภทรวมแล้วท่านเรียกว่าสมณะ

เราได้พบได้เห็นสมณะผู้ประพฤติดีประพฤติชอบ เป็นผู้ทรงไว้ซึ่งสมบัติอันล้ำค่า คืออริยธรรมทั้งสี่นี้อยู่ภายในใจแล้ว จิตใจเราย่อมมีความยิ้มแย้มแจ่มใสเบิกบาน เข้าไปวัดไปมาได้พบได้เห็นท่าน กราบไหว้บูชาด้วยความซาบซึ้งในจิตใจ ใจของเราก็ได้อาหารอันโอชาหรือเลิศเลอ เข้าเป็นเครื่องตีเครื่องพุงจิตใจให้มีความชุ่มเย็นเป็นสุขภายในใจ ถ้าเป็นประเภทอาหารก็เรียกว่าอาหารอันโอชา ที่เยี่ยมยิ่งกว่าอาหารประเภทใดในโลกนี้ คืออาหารได้แก่ธรรมเข้าสู่ใจ จิตใจเรามีความยิ้มแย้มแจ่มใสเบิกบานภายในใจ

ภายนอกเราก็อุทิศสำหรับชวนชวาย หามาเพื่ออัฐภาพร่างกาย ซึ่งมีความบกพร่อง ต้องการอยู่ตลอดเวลา คือพาอยู่พากิน พาหลับพานอน พาขับพาถ่าย วิ่งเต้นชวนชวาย สิ่งนั้นขาดเงิน สิ่งนี้บกพร่อง ต้องหามาเยียวอายุอยู่ตลอดเวลา นี่คือนานของธาตุของชั้นนี้เพื่อความ เป็นอยู่แห่งชีวิตจิตใจของเราแต่ละท่าน ๆ ก็จำต้องได้วิ่งเต้นชวนชวายเป็นธรรมดา

การงานภายในจิตใจได้แก่การให้ทาน การรักษาศีล การเจริญเมตตาภาวนา ทำความสงบแก่จิตใจของเรา อันนี้เรียกว่าการชวนชวายโอชารสแห่งธรรม นำความสุขความเย็นใจ ความแปลกประหลาดอัศจรรย์เข้าสู่ใจ เป็นคู่เคียงกันไปกับการเสาะแสวงหาทางร่างกาย ถ้าเราได้ทั้งสองนี้แล้วเรียกว่าเราเป็นผู้เสมอตนเสมอปลาย ภายนอกสมบัติเงินทองข้าวของโลกเขาหามาได้ เราก็หามาได้ โลกเขามีมากมีน้อย เขาก็มีทางมีมากมีน้อย เช่นเดียวกัน เยียวยารักษาธาตุชั้นชีวิตความเป็นอยู่ของเราไปเรื่อย ๆ นี้เรียกว่าเครื่องเยียวยารักษาทางร่างกาย สิ่งที่เยียวยารักษาทางด้านจิตใจและพุงจิตใจ ให้มีความสงบชุ่มเย็น มีความเป็นสุขแปลกประหลาดอัศจรรย์ขึ้นในใจ ได้แก่การบำเพ็ญคุณงามความดี มีการให้ทาน เป็นต้น

คำว่าทานนั้นมีความหมายกว้างขวางมาก ตามแต่อัธยาศัยของผู้เป็นเจ้าของสมบัติ จะนำออกไปสละทาน ในกิจการกุศลประเภทใด เราก็นำไปทำได้ตามอัธยาศัยของเรา นี้ท่านเรียกว่าการให้ทาน คนมีทานคือคนมีความชุ่มเย็นภายในใจ มีที่รับรองภพชาติของตน ทั้งปัจจุบันก็อบอุ่นเย็นใจ ในอนาคตชีวิตจิตใจจะล้มจะตายไปเหมือนโลกทั่ว ๆ ไป แต่สถานที่คือความดีทั้งหลายที่กลายเป็นแก้วสารพัดนึก เป็นของทิพย์นั้น จะรอรับเราอยู่ตลอดเวลา ตั้งแต่ปัจจุบันที่มีชีวิตอยู่นี้ จนกระทั่งชีวิตหาไม่แล้ว บุญกุศลผลงานอันเลิศเลอของเรานี้ จะตามสนับสนุนเราไปในภพชาติต่าง ๆ

ดังที่เราเห็นอยู่แล้วในตำรับตำรา ซึ่งก็เป็นความจริงตลอดมา ตามหลักธรรมที่ท่านสอนไว้ว่า สวากขาตธรรม ธรรมอันพระผู้มีพระภาคเจ้าตรัสไว้ชอบแล้ว การที่สัตว์ทั้งหลายก้าวเดินไปทั้งทางต่ำทางสูง คือทางดีและชั่วนั้น จึงก้าวเดินไปตามแฉกทางแห่งสิ่งทั้งหลาย

ที่มีอยู่ ตามธรรมที่พระพุทธเจ้าทรงสั่งสอนไว้แล้วไม่ผิดพลาด เช่นทางไปสู่ความทุกข์ลำบากลำบากน้อยเป็นลำดับลำดับไป จนกระทั่งถึงลงจุดที่หนักมากที่สุด ท่านเรียกว่านรกอเวจี นี่ก็เป็นสายทางจากการทำบาปทำกรรม ไม่ยับยั้งชั่งตัว มีแต่ความหนักไปด้วยความอยากความทะเยอทะยาน ได้เท่าไรยิ่งดี มีเท่าไรยิ่งเป็นสุขๆ ด้วยความสำคัญลุ่มๆ แล้งๆ ของใจ ไม่ได้คิดคำนึงว่าสิ่งเหล่านี้เป็นกฎอนิจจังประจำตัวของมันอยู่แล้ว ได้มาแล้วเสียไปก็คือความไม่เที่ยง ไม่แน่นอนหาถาวร ได้มากเสียไปมาก เสียไปน้อย เปลี่ยนแปลงไปอยู่ตลอดเวลา นี่ก็เป็นกฎอนิจจัง เราไม่คิดอันนี้ ก็ลืมนื้อลืมนตัวคนเรา ถ้าลงได้ลืมนื้อลืมนตัวแล้ว แม้จะได้มาตามมักตามหมายจำนวนมากมายเพียงไร แต่ความหวังที่จะเป็นที่พึ่งเป็นพึ่งตายของตัวจริง ๆ ในภพนี้และภพหน้านั้นไม่มี

สิ่งเหล่านั้นเวลาเจ้าของขาดลมหายใจไปเสียเท่านั้น สิ่งเหล่านั้นเขาก็มีอยู่ตามเดิมของเขา ไม่ได้เกี่ยวข้องกับเรา ทั้งที่เขาอยู่และเราจากเขาไป เขาก็เป็นสมบัติเงินทองข้าวของเรือกสวนไร่นา บริษัทบริวารญาติมิตรเพื่อนฝูงอยู่เช่นนั้น แต่ไม่สามารถที่จะตามส่งเสียเราไปสู่สุดคือสถานที่ติงาม สถานที่พึ่งหวังของเราได้เหมือนบุญเหมือนกุศล บุญกุศลนี้เราตายที่ไหนก็ตายเถอะ บุญกุศลเป็นที่ฝากเป็นฝากตายของเรา จึงทำให้โลกทั้งหลายผู้ใจบุญ ให้ได้รับความอบอุ่นเย็นใจ

เมื่อเราสร้างคุณงามความดีนี้มากขึ้นๆ ความดีนี้จะหนุนขึ้นไป ไม่มีคำว่าได้มาเสียไปๆ เหมือนสมบัติภายนอกที่เราชวนขายอยู่ทั่วหน้ากัน คือได้มาเท่าไรก็ฝังอยู่ภายในจิตใจ ซึบซาบอยู่ในจิตใจ ตายลงไปภพใดชาติใด สังขารร่างกายนี้ยอมรับว่าต้องลงสู่แผ่นดิน ถ้าเป็นรูปร่างก็ลงสู่แผ่นดิน ถ้าเป็นกายทิพย์ก็เป็นไปได้ทุกแบบทุกฉบับ เป็นเปรตเป็นผี เป็นยักษ์เป็นมาร เป็นเทวบุตรเทวดาอินทร์พรหม ไปได้จากอำนาจแห่งความดีและชั่วของตนที่ได้สร้างเอาไว้

เพราะฉะนั้นคนทำชั่วจึงมักจะไปในทางต่ำเสมอ ดังที่แสดงเมื่อสักครู่นี้ ตั้งแต่พื้นแห่งมนุษย์เราไปถึงนรกอเวจี ทางสายนี้เป็นทางก้าวเดินของบุคคล ที่รักที่ชอบในสิ่งที่นักปราชญ์ทั้งหลายตำหนิติเตียนตลอดมา มีพระพุทธเจ้าเป็นต้น ท่านไม่ทรงชมเชยคนสร้างบาปสร้างกรรม ซึ่งเป็นการชนพื้นชนไฟมาเผาไหม้ตัวเองทั้งโลกนี้และโลกหน้า เวลาตายลงไปแล้ว โดยไม่ฟังเสียงคำสอนของพระพุทธเจ้า ทรงชี้บอกแนวทางโดยถูกต้อง ทำตามทิวิฐิความรู้ความเห็น ความเป็นความอยาก ความทะเยอทะยานของตน สร้างตั้งแต่ความชั่ว ชนตั้งแต่พื้นแต่ไฟเข้ามาเผาไหม้ตนเองตลอดเวลา คนเราหาอันใดวันนี้อันหาทั้งวัน

ได้สมบัติเท่าไร วันหน้าหาเพิ่มอีกก็ได้เพิ่มขึ้นไปอีก หากทุกวันนี้หาสิ่งใดก็ต้องได้มาเป็นลำดับ ลำดลา หากตั้งแต่วันเกิดจนกระทั่งวันตายยิ่งได้มากเข้าเป็นลำดับ

ผู้แสวงหาบาปหากรรมด้วยการทำความชั่วช้าลามก ตั้งแต่วันรู้จักเพียงสภาวะ มา ก็หาแต่บาปแต่กรรมทำแต่บาปแต่กรรม ไม่สนใจโยติในบุญในกุศลอย่างใดเลย ใครจะ มาสอนจอมปราชญ์ฉลาดแหลมคมเช่นพระพุทธเจ้าก็ไม่ยอมฟังเสียง ฟังเสียงตั้งแต่กิเลส ซึ่งเป็นตัวมหารันยิ่งใหญ่ ภายในหัวใจของสัตว์โลกโดยถ่ายเดียว คือความโลภ ความ โกรธ ความหลง ราคะตัณหา ซึ่งผลักดันสัตว์ทั้งหลายให้ลงทางต่ำ โดยให้ทำแต่สิ่งที่ไม่ดี ทั้งหลายตลอดไป เริ่มต้นตั้งแต่ ก.ไก่ ก.กา ขึ้นไป หลายแถวเข้าไปก็หลายหน้า หลายหน้า ก็หลายเล่ม แล้วเป็นปีก ๆ ขึ้นมา มีแต่เรื่องชื่อเรื่องนามของคนทำชั่วแต่เพียงคนเดียว ทำ ไม่หยุดไม่ถอย และผลนั้นย้อนเข้ามาสู่จิตใจของผู้ทำ

บาปวันนี้ก็ทำ วันหน้าก็ทำ เดือนนี้ก็ทำ เดือนหน้าก็ทำ ทำตั้งแต่วันเกิดจนกระทั่ง วันตาย สร้างแต่บาปหาบแต่กรรมตลอดเวลา ผู้นี้เป็นผู้แน่นอนในการที่จะไหลลงสู่ทางต่ำ เพื่อความทุกข์ร้อน จนเป็นมหันตทุกข์โดยถ่ายเดียวเท่านั้น จะเป็นอื่นเป็นใดขัดกับคำสอน ของพระพุทธเจ้าไม่ได้ เพราะคำสอนของพระพุทธเจ้า สอนไว้ว่าผู้ทำบาปทำกรรม ย่อม เป็นบาปเป็นกรรม ไหลลงทางต่ำ จนกระทั่งถึงนรกอเวจีทั่วหน้ากันหมด นี่เป็นคำสอนของ พระพุทธเจ้า

แต่คำสอนของกิเลสที่มาเสี้ยมสอนหัวใจของเรา ให้ลืมคำสอนของพระพุทธเจ้าเสีย ดุดตี๋มตั้งแต่ความอยากความทะเยอทะยานในการทำความชั่วช้าลามกโดยถ่ายเดียว ไม่ ยับยั้งชั่งตัวเลย ตั้งแต่วันรู้จักเพียงสภาวะ จนกระทั่งถึงวันตาย ผู้นี้เรียกว่าเศรษฐีไฟ มหันตภัยหรือเศรษฐีภัยรวมอยู่ในนี้มาก เพราะมีมากต่อมาก ถ้าเป็นสมบัติเงินทองเขาก็ เรียกว่าชั้นเศรษฐี ถ้าเป็นบาปเป็นกรรมก็เรียกว่าชั้นมหันตภัย มหาแปลว่าใหญ่โตมาก เรา สร้างบาปหากรรมตั้งแต่วันรู้จักเพียงสภาวะ ไม่ยอมฟังเสียงผู้ใด นี้ละตั้งแต่นี้จนกระทั่ง ถึงวันตาย จะได้บาปได้กรรมมากขนาดไหน ไม่อาจสงสัยได้แหละ ใครทำที่ไหนทำทุกวัน พยายามทุกวัน เก็บสิ่งสมไว้ทุกวัน ๆ มันก็เพิ่มพูนเป็นจำนวนมากขึ้นได้เอง

คนสร้างบาปสร้างกรรมก็เป็นอย่างนั้นเหมือนกัน จึงขอให้พี่น้องชาวพุทธทั้งหลาย ซึ่งเป็นลูกตถาคตให้ฟังเสียงครูเสียงอาจารย์ ฟังเสียงพ่อเสียงแม่ของเรา คือศาสดาองค์ เอนี้คือพ่อแม่ของเรา ไม่เคยทำความล่มจมให้แก่สัตว์ตัวใดเลย สอนตรงไหนบทใดบาท ใดแห่งธรรมทั้งหลาย สอนเพื่อรู้เพื่อพินเพื่อถอนสัตว์ทั้งหลายที่จมอยู่ขนาดใด ให้พิน

ขึ้นมาๆ จนกระทั่งเข้าสู่ความสุขความสบายหายห่วงถึงขั้นนิพพาน ล้วนแล้วแต่คำสอนของ ศาสดาที่รื้อฟื้นขนสัตว์ให้หลุดพ้นจากกองทุกข์ไปโดยลำดับทั้งนั้น

ไม่มีพระพุทธเจ้าพระองค์ใดที่จะสอนแหวกแนวสัตว์โลกว่าทำบุญได้บาป ทำบาป ได้บุญอย่างนี้ไม่มี นี่พระพุทธเจ้าท่านสอนไว้อย่างนี้ ที่นี้ผู้สร้างคุณงามความดีมี หิริโอตตัมปะ สร้างแต่ความดี สั่งสมอยู่ทุกวี่ทุกวัน วันละเล็กละน้อยก็เพิ่มเติมขึ้นเรื่อยๆ สมบัติคือบุญซึ่งเป็นอัสสมบัติ เป็นสมบัติของตนโดยแท้ก็สั่งสมเข้ามาภายในจิตใจๆ ทุก วัน วันนี้อย่างนี้ เดือนนี้เดือนหน้า ปีนี้ปีหน้า ตั้งแต่วันรู้จักเดียงสาภาวะ จนกระทั่งวันตาย ผู้นี้จะได้กองมหากุศลเต็มหัวใจ ตายเมื่อไรตายไปด้วยความสุขความสำราญบานใจ เพราะ บุญกุศลไม่ทำใครให้เกิดความเดือดร้อนเสียหายแต่อย่างใด เมื่อเราเป็นผู้สร้างไว้แล้ว มา เป็นอัสสมบัติคือเป็นสมบัติของเราเองแล้ว เราก็กภาคภูมิใจในผลงานอันเลอเลิศของเรา เป็นลำดับ ตายแล้วสถานที่อยู่ของเราคือสถานที่ดีงามทั้งนั้น

ตั้งท่านแสดงไว้ในธรรมซึ่งเป็นความถูกต้องดีงามตลอดมา จากพระพุทธเจ้าทุกๆ พระองค์ ว่าสวรรค์นั้นมีหกชั้น ตั้งแต่ชั้นจาตุมุขขึ้นไปถึงปรนิมมิตวสวัตดีเป็นชั้นที่หก นี้ สำหรับบรรจุท่านผู้มีบุญตามกำลังแห่งบุญกรรมของตนที่สร้างไว้มากน้อยเพียงไร ถ้าควร แก่ดาวดึงส์ก็ก้าวขึ้นเป็นเทวบุตรเทวดาอยู่ชั้นดาวดึงส์ ด้วยอำนาจแห่งบุญตกแต่งเอง ขึ้น ไปจาตุมแล้วก็ดาวดึงส์เรื่อยขึ้นไป มีบุญมากเท่าไรก็ค่อยเลื่อนขึ้นไป ไปเองเกิดเองอยู่เอง ตามอำนาจแห่งบุญตกแต่งพอเหมาะพอดี ไม่มีผู้หนึ่งผู้ใดจะมาขับไล่ไสส่งจากสถานที่เรา ไปอยู่และเสวยบุญของเรานั้นเลย

ไม่เหมือนโลก โลกนี้เรียนมาแทบล้มแทบตาย แทนที่จะเข้าไปบรรจุนาน เข้า ผลักดันออกหนีเสีย ให้คนไม่เป็นท่าไปทำงาน ซึ่งเป็นคนของเขาทำไปเสีย เป็นความทุจริต ไม่ซื่อสัตย์ มีความทุจริตเป็นโลกมายา นี่คือโลกของกิเลส แทนที่จะได้ตามความต้องการ พลิกแพลงเปลี่ยนแปลงไปเป็นความหมดหวังไปเสีย แต่บุญกุศลที่เราสร้างไว้ เราสร้างไว้ มากน้อยเพียงไร บุญกุศลจะหนุนเราไปสู่สถานที่ และเสวยความสุขตามชั้นแห่งบุญกุศล ของตนที่สร้างไว้มากน้อยในสวรรค์ชั้นนั้นๆ เช่นถึงสวรรค์หกชั้น นี้ก็เพราะท่านผู้มีบุญญา บารมีเหลื่อมล้ำต่ำสูงต่างกัน จึงต้องเกิดในชั้นนั้นๆ สูงขึ้นเป็นลำดับต่างกัน

จนกระทั่งถึงพรหมโลก ๑๖ ชั้นก็เช่นเดียวกัน เป็นสถานที่ท่องเที่ยวของสัตว์ผู้มีบุญ มีกุศล แม้จะเกิดก็เกิดเป็นอินทร์เป็นพรหม เป็นเทวบุตรเทวดา ความทุกข์จะมีอยู่บ้างตาม โลกวิภูวนันท์นั้นมีความทุกข์ มีก็ไม่มากเหมือนคนที่สร้างตั้งแต่บาปแต่กรรมล้วนๆ รับ

ตั้งแต่ความทุกข์ เกิดมาก็เป็นทุกข์ เกิดมาในสถานที่ใด ถ้าว่าเป็นสัตว์ก็เป็นสัตว์เสวยกองทุกข์ จากนั้นถ้ามาเป็นมนุษย์ ก็มนุษย์เสวยกองทุกข์ ไม่เหมือนมนุษย์ทั่ว ๆ ไป

อันใดก็ไม่เหมือนเขาเขาได้มาเป็นของดี ได้ลูกได้เต้ามาก็เป็นลูกดี ลูกของเราเป็นลูกอันธพาล ถ้าได้ตัวมาก็เป็นตัวชั่วเหล่าเมายา เรื่องการพนันขันต่อยกให้เป็นเบอร์หนึ่ง ๆ ไปเสีย นี่มาเจอตั้งแต่ของอย่างนี้ละ ถ้าเป็นผู้ชายไปได้เมียก็ปากแหวด ๆ ๆ บ่นคนนั้นบ่นคนนี่ ไม่มีที่ปลงวางก็มาบ่นให้พ่อบ้าน ใส่พ่อบ้านดั่งเปรี้ยว ๆ แหวด ๆ ไปไหนวันนี้ ไม่เห็นทำการงานอะไร ทั้ง ๆ ที่เขาทำแทบล้มแทบตาย ไอ้เรามีแต่ปากทำงาน ดุด่าแต่เขา นี่ถ้าเป็นเมียก็เป็นเมียอย่างนี้เสีย มันก็ไม่ใช่ท่าละ มาเกิดเป็นมนุษย์ก็เป็นมนุษย์ขี้บ่น เป็นมนุษย์ที่สังคมผู้ดีทั้งหลายไม่ยอมรับ เป็นอย่างนั้นเสียคนชั่ว ไปที่ไหนเจอตั้งแต่ความชั่ว เจอตั้งแต่ความผิดหวังเรื่อย ๆ ไป

สำหรับความชั่วต้องแสดงผลให้เป็นความผิดหวังเรื่อยไปอย่างนั้นแล สำหรับความดีแล้วเกิดมา ใครเกิดมาก็มีความปรารถนาว่าเราจะไปเกิดเป็นนั่นเป็นนี่ มันปรารถนาไม่ได้ ต้องมอบให้บุญกรรมของเราที่สร้างไว้ นั่นละสร้างไว้เกิด สิ่งใดที่จะเป็นสมบัติอันมีค่ามีราคาเป็นที่พึงหวังนั้น จะกลายมาเป็นสมบัติของเราที่สร้างไว้แล้วด้วยความดีงาม เราจะไปอย่างนั้นเรื่อย ๆ

นี่ทางเดินที่พระพุทธเจ้าสั่งสอนสัตว์มา เพราะสัตว์ก้าวเดินตลอดเวลา เกิดจากที่มนุษย์นี่แล้ว ตายจากมนุษย์นี้ก็ไปเกิดในภพหน้าอีก เกิดในภพหน้าก็เป็นตามอำนาจแห่งกรรมอีก ควรจะไปเกิดเป็นมนุษย์เหมือนเดิม หรือจะไปเกิดเป็นเทวาบุตรเทวดาอินทร์พรหม หรือจะไปเกิดเป็นสัตว์เดรัจฉาน เป็นยักษ์เป็นผี เป็นเปรตอสุรกายต่าง ๆ มันก็เป็นไปตามอำนาจแห่งกรรม หรือจะลงนรกก็เพราะอำนาจแห่งกรรมชั่วของตน ที่นี้ผู้ที่สร้างดีก็ไปดีตั้งแต่มนุษย์ ก็เป็นมนุษย์ที่มีศักดิ์ศรีดีงาม มีคุณธรรมประจำใจ เป็นหัวหน้าบ้านหัวหน้าเมือง ก็เป็นผู้มีศีลมีธรรม ไปที่ไหนลูกบ้านมีความเคารพยำเกรง เชื่อถือกราบไหว้บูชา

เป็นผู้ใหญ่เท่าไรยิ่งใหญ่ด้วยศีลด้วยธรรม ไปที่ไหนก็คนมีความเคารพนบถน้อมตลอดเวลา นี่คือคนบุญที่มาครองสมบัติของตนและปกครองบ้านเมือง ก็ทำบ้านเมืองให้มีความร่มเย็นเป็นสุขอย่างนี้ จากนั้นเป็นเรื่องของตัวเองแล้ว ตายไปแล้วก็ไปสวรรค์ชั้นพรหม เมื่อบุญญาภิสมภารมีมากก็ไปถึงพระนิพพาน นี่เพราะอำนาจแห่งบุญทั้งนั้นแหละ

จึงขอให้พี่น้องทั้งหลายอย่าห่างไกลจากศีลจากธรรม จากบุญจากกุศล อันนี้เป็นธรรมชาติที่จะพึงเป็นพึงตายได้ของสัตว์ทั่ว ๆ ไปหมด ส่วนบาปส่วนกรรมนั้น จะเอาเป็นที่

ฟังเป็นฟังตายกับมันไม่ได้ มีแต่มันหลอกหลวงให้เราทำสิ่งไม่ดีทั้งหลาย ถ้าทำลงแล้วเพราะความโง่เขลาของเรา ถูกหลอกถูกต้ม ทำตามกิเลสหลอกต้มไปแล้ว ผลเราเป็นผู้รับเคราะห์ตัวเอง ทำความชั่วซ้ำลามาก กิเลสมันไม่ได้ไปติดคุกติดตะรางเป็นบาปเป็นกรรม แต่เราเสียเองเป็นผู้เสียกลมาয়াให้แก่กิเลสตัณหาทั้งหลาย แล้วก็มาติดคุกติดตะรางตกรอกหมกใหม่ เสียเอง ให้พากันระวัง พระพุทธเจ้าทุกๆ พระองค์เป็นที่แม่นยำที่สุดแล้วในการสั่งสอนสัตว์โลก ขอให้หนักน้อมถึงท่าน เชื่อท่านมากยิ่งขึ้นกว่าการเชื่อกิเลสคือสิ่งหลอกหลวงต้มตุ๋นจิตใจเรา ให้เอนเอียงไปในความประพฤติน้ำที่การงานสกปรกโสภณ เป็นพินเป็นไฟเผาไหม้ตัวเองและส่วนรวม ให้พากันระมัดระวัง

วันนี้ได้มาเยี่ยมพี่น้องทั้งหลาย ก็รู้สึกมาด้วยความซาบซึ้งใจเป็นอย่างมาก ในงานนี้ก็ต้องขออภัย เลยสิมเรื่องที่ว่าทำทุกสิ่งทุกอย่างต้องมีหัวหน้า ในบ้านของเราครอบครัวของเรา ก็มีหัวหน้าบ้าน หัวหน้าครอบครัว อันนี้หัวหน้าบ้านเป็นกลุ่มๆ ก็คือนายอำเภอชื่อเสริม อุ่นชู เป็นนายอำเภอมะขาม ประธานฝ่ายฆราวาสและคณะศรัทธาลูกหลานชาวไทรนอง และใกล้เคียง ได้พร้อมหน้าพร้อมตากันมาบริจาคทานเพื่อช่วยชาติของเรา เพราะชาติไทยนี้เป็นชาติของเราล้วนๆ ร้อยเปอร์เซ็นต์ ความรับผิดชอบเป็นเรื่องของคนไทยทั้งประเทศ จะรับผิดชอบด้วยกัน

เมื่อเป็นเช่นนั้นอะไรที่ผิด แปรกหูแปรกตาของเราที่จะเป็นไปเพื่อความเสียหายล่มจมชาติไทยของเรา ต้องดูแลรักษาอย่างเข้มงวดกวดขัน เช่นเวลานี้ก็ชาติไทยของเรา กำลังเอนเอียงมากเมื่อ ๓-๔ ปีผ่านมานี้แล้ว จนมองหน้าดูไม่ทั่วถึงกัน หน้าเหือดหน้าแห้ง จิตใจเป็นพินเป็นไฟ เพราะชาติไทยทั้งชาติที่พ่อแม่ปู่ย่าตายายพาต่อพาพามา จะล่มจมในจำนวนคน ๖๒ ล้านคนในปัจจุบันนี้ เมื่อเป็นเช่นนั้นบรรดาพี่น้องชาวไทยทั้งหลาย จึงได้อุตส่าห์พยายามช่วยเหลือกันเต็มกำลังความสามารถ

อย่างหลงตาเองแต่ก่อนก็อยู่ในป่าในเขาบำเพ็ญสมณธรรม ไม่สนใจกับการบ้านการเมือง ส่วนที่รู้ชั้นรู้ รัฐบาลไหนตั้งกันขึ้นมา ดำเนินหน้าที่ความได้ความเสียเป็นอย่างไรบ้าง เกี่ยวข้องกับประชาชนราษฎรนั้นรู้ ปิดไม่อยู่ เพราะเรามีลูกศิษย์ในกระทรวงทุกๆ กระทรวง มีลูกศิษย์ทั้งนั้น กระทรวงไหนที่ไม่มีลูกศิษย์หลงตาบวแผลงอยู่นั้น ไม่มีเลย เราจึงทราบได้ในเรื่องราวทั้งหลาย แต่เราก็ไม่สนใจกับบ้านเมือง ปล่อยให้ทางบ้านเมืองดำเนินกันไป หน้าที่ของเราก็คือรักษาศีลรักษารธรรม บำรุงคุณงามความดีเข้าสู่ใจ จากนั้นก็อบรมสั่งสอนลูกเต้าหลานหลานที่เกิดมาสุดท้ายภายหลัง มาบวชเป็นพระเป็นเณร แนะนำ

สั่งสอนให้รู้จักศีลจักษุธรรม ให้รู้จักการปฏิบัติตนเอง และสอนประชาชนให้รู้จักศีลวัตรมคุณงามความดีทั้งหลายตลอดมา ไม่ได้คิดได้อ่านว่าจะได้ออกมาช่วยชาติบ้านเมืองอย่างไร

เมื่อเหตุการณ์มันกระเทือนหนักเข้าๆ จนทนอยู่ไม่ได้ เช่นอย่างติดหนี้เขานี้ ไม่ทราบว่าจะติดหนี้ขนาดไหน ถึงขนาดที่ว่าเอาตัวไม่รอดในชาติไทยเราทั้งชาติ เพราะหนี้สินเป็นมหิมามากที่สุด เกินกว่าที่กำลังของคนไทยทั้งชาติจะหามาใช้เขา คินให้เขาได้เพียงพอ นี่เป็นความเดือดร้อนมากที่สุด ถึงกับขนาดที่ว่าหลวงตานี้ร้องไห้คนเดียวเลย ซึ่งแต่ก่อนไม่เคยสนใจกับทางโลกสงสารใดๆ เลย แต่เมื่อมีลูกศิษย์ลูกหานำเรื่องราวออกมาจากภายในคือหัวใจของชาติ ได้แก่ในวงรัฐบาลมาชี้แจงเหตุผลไกล การติดหนี้ติดสินพระรุงพระรัง เศรษฐกิจทุกชิ้นทุกอันเป็นไปเพื่อความล่มจมให้ฟังมาตลอดๆ จนถึงขั้นที่จะเอาตัวไปไม่รอดแล้ว นี่ละทำให้หลวงตาได้ร้องไห้

เมื่อทราบเรื่องราวของการติดหนี้ติดสิน มีแต่เรื่องที่จะให้จม จนกระทั่งคิดว่าจะไม่ มีทางเล็ดลอดออกมาได้เลย เพราะมันติดเหลื่อกำลังของคน ๖๒ ล้านคน ใครจะไปหาเงินที่ไหนมาใช้แทนหนี้แทนสิน ใช้หนี้ใช้สินเขาได้ เงินเป็นแสนแสนล้านๆ มันจะมีอะไร เราก็มียคนไทยของเรา และพระของเราก็มียแต่คนหัวล้าน เงินล้านมันก็ไม่มี แล้วจะไปช่วยเขาได้ ยังไง นี่ละที่ร้องไห้ขึ้นมา ถ้ามตรงไหนๆ มีแต่เรื่องเมืองไทยจะจมๆ หาที่จะฟื้นฟูขึ้นมา แทบมองไม่เห็น มองไม่เห็นก็ตาม เมื่อมีชีวิตลมหายใจอยู่ เอ้าดิน

นี่ละเหตุผลที่ได้มานำพี่น้องทั้งหลายช่วยชาติบ้านเมือง จนปรากฏมาจนกระทั่งปัจจุบัน ณ บัดนี้ ก็เพราะเรื่องราวที่กระเทือนจิตใจอย่างรุนแรง เขาติดหนี้ติดสินมหิมา คือมากต่อมากนั้น เท่ากับอั่งเหี้ยวใหญ่กางเล็บขึ้นครอบหัวคนไทยเรา ๖๒ ล้านคน หนี้ใหญ่เขามากขนาดไหน เท่ากับอั่งเล็บของเหี้ยวใหญ่ครอบอยู่บนหัวคนไทย ๖๒ ล้านคน ซึ่งเทียบเท่ากับหัวหมูเท่านั้น ทำไมเราจะเล็ดลอดไปได้ แต่เขากางไว้ เขายังไม่ได้กำ ก็มีช่องว่างอันนี้ละ เอ้าถึงกางไว้ก็ตาม เวลานี้เขายังไม่กำ ถ้าเขากำก็เป็นอันว่าเสร็จในคนทั้งประเทศ จะไม่มีเหลือ เป็นบอ้ยของเขาทั้งหมดเลย เขากำเดียว คำว่ากำคืออะไร ทวงว่าเอาหนี้ของข้ามา เพียงคำเดียวเท่านั้นกระเทือนหัวเมืองไทยทุกคน หมูหมาเปิดไก่อะเทือนหมดไปเลยทีเดียว เขาบอกเอาหนี้เรามา หนี้ของเรามีเท่านั้นๆ นี่เรียกว่าเขากำเรานะนี้ เขาทวงหนี้เรา

นี่ละเรียกว่าสงครามเศรษฐกิจ มันกำเอาอย่างเงียบๆ ไม่มีศาสตราอาวุธจะต่อสู้กันอะไรให้ได้ยินเสียงปึงปึงๆ เลย กำด้วยอั่งเล็บอันหนาแน่นใหญ่หลวงของมัน ในหัวคนไทยเท่านั้น แต่เวลานี้เขายังไม่กำ เขาเพียงกางเล็บไว้เฉยๆ เอ้าพากันติดพี่น้องชาวไทยเราเอ้าติด เวลาล่มจมก็คนไทยของเราแน่ละทำให้ล่มจม ทีนี้การฟื้นฟูนี้จะเป็นใคร ไม่ใช่คนไทย

เราฟื้นฟูขึ้นมา ให้เป็นความสว่างแน่นอนหนามันคง เอ้าป็น นั้นละตั้งแต่บัดนั้นมาจึงได้ บิ๊กบินกันเต็มกำลังความสามารถ

หลวงตาเองซึ่งไม่เคยเกี่ยวข้องกับชาติบ้านเมือง ก็ได้ทุ่มลงอย่างผิดคาดผิดหมาย ไม่เคยคิดไว้เลย ก็ได้นำพี่น้องทั้งหลายตั้งแต่บัดนั้นมาจนกระทั่งบัดนี้ สมบัติเงินทองข้าว ของที่พี่น้องทั้งหลายนำมาบริจาค นับแต่ทองคำ ดอลลาร์ เงินสด มานี้เป็นจำนวนมาก ที่เดียว เวลานี้ทองคำเราตั้งแต่วันเริ่มต้นฟื้นฟูชาติบ้านเมืองของเรา ออกจากเล็บเหยี่ยว ใหญ่ๆ นั้นมาเป็นลำดับ เวลานี้ทองคำของเราได้แล้ว ๕,๕๐๐ หรือหกร้อย อยู่ย้านนั้นละ ประมาณ ๕,๖๐๐ กิโลนี้ได้แล้ว เข้าสู่คลังหลวงเรียบร้อยแล้ว ๕,๕๕๙ กิโล เหลือจากนั้น กำลังเก็บหอมรอมริบจากพี่น้องทั้งหลาย เมื่อพอแล้วจะหลอมให้เป็นจำนวน ๕๐๐ กิโล แล้วมอบคลังหลวงอีกที เวลานี้เราได้มอบทองคำเข้าสู่คลังหลวงแล้ว ๕๕๙ กิโล ดอลลาร์ ได้มอบแล้ว ๗,๒๐๐,๐๐๐ กว่าดอลลาร์ ส่วนเงินบาทนั้นได้แยกออกมาซื้อทองคำรวมทั้งหมด เป็นเงิน ๙๔๑ ล้านบาท ซื้อทองคำเข้าสู่คลังหลวงของเรา นอกจากนั้นแล้วได้นำเงินจำนวน เหล่านี้ออกเฉลี่ยเพื่อแม่กึ่งก้านสาขาดอกใบของคนทั้งประเทศ

อันใหญ่ นั่นคือคลังหลวง นี้เรียกว่าอวัยวะ กึ่งก้านสาขาดอกใบนั้นคือพี่น้องชาวไทย เราทั้งประเทศ ซึ่งมีความจำเป็นจนตรอกจนมุมทั่วหน้ากัน จึงได้นำเงินจำนวนนี้ออก ช่วยเหลือ โดยการช่วยคนทุกข์คนจนที่หาที่ไปที่มาไม่ได้ แต่เป็นผู้บริสุทธิ์ผุดผ่อง ถูกกด ถูกโกงรีดไถประเภทต่างๆ เมื่อไม่มีทางไปจะล่มจะจมทั้งๆ ที่ประพฤติปฏิบัติตัวเป็นคนดี อย่างนี้ก็ช่วย สืบถามให้รู้เรื่องราวทุกอย่างเสียก่อน ก่อนที่จะช่วยเหลือแต่ละรายๆ จนเป็นที่แน่ใจแล้วก็ช่วยเหลือตามความจำเป็นนั้นๆ

แล้วก็โรงพยาบาล คนเจ็บคนไข้ก็เป็นคนทุกข์คนจนเข้าสู่โรงพยาบาล ไม่มีเงิน รักษา เขาก็มาขอรื่องจากทางวัดเรา ทางวัดเราก็ตอบรับไปอย่างร้อยเปอร์เซ็นต์เลยว่า เอ้า หมอก็ดี พยาบาลก็ดี ยาก็ดี ผู้บริการต่างๆ ก็ดี ขอให้จัดการทำร้อยเปอร์เซ็นต์เท่ากันหมด คนไข่นี้เป็นคนไข้ของวัดป่าบ้านตาด เราสั่งไปอย่างเด็ดขาด หมอให้ทำงานร้อย เปอร์เซ็นต์ ยาร้อยเปอร์เซ็นต์ ไม่ต้องว่าราคาเท่าไรๆ ขอให้ตีให้ถูกโรคนั้นเถอะ เหามาเลย นี้เรียกว่าร้อยเปอร์เซ็นต์ พยาบาลรักษาเต็มเม็ดเต็มหน่วย บริการต่างๆ ไม่ให้มีความบกพร่อง

นี่เราสั่งไปทางโรงพยาบาลต่างๆ ซึ่งมีอยู่ทั่วๆ ไป รายใดที่มาขอความช่วยเหลือจาก ทางวัดป่าบ้านตาด ไม่ปรากฏว่าได้ปิดอกแม้รายเดียว ไม่รับเป็นคนไข้ของวัดเลยอย่างนี้ ไม่มี รับตลอดมา จากเงินจำนวนนี้แหละออกช่วยเหลือๆ มาเรื่อย นี้เรียกว่าคนทุกข์คนจน

จากนั้นก็สถานสงเคราะห์ ไม่ทราบที่แห่งไหน แล้วโรงร่ำโรงเรียนก็สืบล้างนับไม่ได้ นี่ก็ทั่วประเทศไทย ตามแต่ความจำเป็นมากน้อย โรงร่ำโรงเรียนสร้างให้ๆ แล้วก็ก้าวเข้าสู่พระราชารๆ ก็มากถึงไม่มีจำนวนมาก แต่สถานที่ใดถ้าลงได้สร้างแล้วต้องยกเป็นสืบล้านๆ ขึ้นไปๆ นี่หลายแห่ง ซึ่งเวลานี้ก็กำลังช่วยเรือนจำลาดยาว ขึ้นทางโน้นก็อธิบดีกรมราชทัณฑ์ไปติดต่อขอความช่วยเหลือจากทางวัด เราก็ตามมาดูจนกระทั่งลงใจกันได้ทุกอย่างแล้ว ตัดสินใจช่วยเหลือเวลานี้กำลังเริ่มทำงาน นี่ก็กะประมาณไว้คือตึกนี้สองหลัง สองหลังใหญ่ด้วยนะ สามชั้นๆ นั้นสำหรับนักโทษหญิงนอนพักได้ อีกหลังหนึ่งสามชั้นให้เป็นโรงพยาบาลหญิงเกี่ยวกับมดกับหมอนี้เป็นสองหลัง นี่จะหมดจำนวนเท่าไร ยังไม่คาดไม่ถึงแน่ละ แต่ลงรับแล้วถึงไหนต้องถึงกัน

หลวงตาไม่เคยมีแรงอ่อนต่างๆ ถ้าลงได้ลงใจกันแล้ว ถึงไหนถึงกัน คอขาดๆ ไปเลยทุกอย่าง อย่างช่วยพี่น้องทั้งหลายเวลานี้ หลวงตาเอาคอตัดตรงเลย สมบัติพี่น้องทั้งหลายที่มาบริจาค ดังที่เรียนให้ทราบนี้ เราช่วยมาโดยลำดับ ตั้งแต่อันนี้ไปจากนั้นก็ก้าวเข้าสู่โรงพยาบาล โรงพยาบาลนี้สองร้อยกว่าโรงจะเป็นเงินประมาณเท่าไร แต่ละแห่งๆ สร้างตึกให้มากมายหลายสืบล้าง รถราตลอดถึงเครื่องมือเครื่องมือทุกอย่าง ให้ๆ ตลอดมา นี้เรียกว่าโรงพยาบาลจากเงินของพี่น้องทั้งหลายที่บริจาคร่วมกันเรื่อยมาอย่างนี้แล

เป็นลำดับลำดับมากขนาดไหนให้พี่น้องทั้งหลายพิจารณาเอง เงินจำนวนที่พี่น้องทั้งหลายบริจาคมานี้ตั้งแต่มากถึงน้อย หลวงตาบ๊วขอชี้นิ้วเลย ท่านทั้งหลายดูนิ้วมือหลวงตาบ๊วก็ได้ชี้นิ้วอย่างนี้เลยว่า แม้แต่บาทเดียวหลวงตาบ๊วไม่เคยแตะ เงินจำนวนที่พี่น้องทั้งหลายบริจาค เพื่อประโยชน์ส่วนรวมแห่งชาติไทยของเรา หลวงตาบ๊วเห็นความสำคัญของชาติยิ่งกว่าเงินหนึ่งบาท ที่จะไปหยิบเอามาด้วยความทุจริตสกปรกโสมนั้นเป็นไหนๆ

นี่ละเงินของพี่น้องทั้งหลายบริจาค ขอให้ตายใจได้เลยว่าหลวงตาช่วยโลกเวลานี้ช่วยด้วยความเมตตาสงสารสุดส่วน และช่วยด้วยความอิมพอ เราไม่มีอะไรบกพร่องแล้วในจิตใจ ชีวิตจิตใจก็ดี เรื่องหัวใจเราก็ดี คำว่าชีวิตความเป็นอยู่ปุวยทั้งหลาย พี่น้องทั้งหลายปรนปรือมาตั้งแต่วันบวช อาหารก็พี่น้องทั้งหลายเลี้ยงมาตั้งแต่วันบวช ที่อยู่ที่อาศัยปัจจัยเครื่องอาศัยต่างๆ เป็นของพี่น้องทั้งหลายเลี้ยงมาโดยลำดับ การประพฤติปฏิบัติธรรม เราก็เอาเต็มเม็ดเต็มหน่วย บำเพ็ญศีลสมาธิปัญญาตั้งแต่เริ่มต้นออกปฏิบัติ มุ่งหน้ามุ่งตาต่อมรรคผลนิพพานโดยถ่ายเดียวเท่านั้น เราก็อำเต็มเม็ดเต็มหน่วย แล้วก็บำเพ็ญเต็มกำลังความสามารถถึงชีวิตจะขาดดินลงไป เพราะการบำเพ็ญยอมเสียสละเลย

นี่เพราะความมุ่งมั่นต่อมรรคผลนิพพาน ผลก็ปรากฏขึ้นมาตามเหตุที่เราทุ่มลงไป
 อย่างไม่เสียดายชีวิต แล้วก็ปรากฏเป็นผลขึ้นมาเรียกว่าเป็นที่พอใจแล้วในการบำเพ็ญ
 ธรรมคราวนี้ เพื่อมรรคผลนิพพานสุดยอด เราไม่มีอะไรตกค้างแล้ว ว่าตกค้างอยู่ในชั้นใด
 แดนใด หลุดพ้นแล้วจากความเกิดแก่เจ็บตายในภพชาติที่เราเคยตายกองกันมากี่กัปกี่กัลป์
 ในชาตินี้เป็นวาระสุดท้ายของเรา ได้สิ้นสุดลงแล้ว ก็เลสแม้เม็ดหินเม็ดทรายจะเข้ามาผ่าน
 ในหัวใจ เพื่อสร้างกองทุกข์และเรื่องราวต่างๆ ใส่หัวใจเรานี้ ไม่มีเลย ตั้งแต่บัดนั้นต่อมา

คำว่าบัดนั้นคืออะไรก็เคยเรียนให้พี่น้องทั้งหลายทราบแล้วว่าวันตัดสินกัน ระหว่าง
 กิเลสซึ่งเป็นเจ้าอำนาจแห่งวิภวณ นำสัตว์ทั้งหลายให้เกิดแก่เจ็บตายแบกหามกองทุกข์
 ตลอดมานี้ ได้สิ้นสุดยุติกันลงแล้วในวันที่ ๑๕ พฤษภาคม ๒๕๙๓ บนหลังเขาวัดดอยธรรม
 เจดีย์ จ.สกลนคร เวลาห้าทุ่มพอดี นั้นเป็นวาระตัดสินกิเลสขาดสะบั้นลงจากใจ ประหนึ่งว่า
 ฟาดดินถล่ม สามแดนโลกธาตุประหนึ่งว่าถล่มสะเทือนสะท้านไปหมด ในขณะที่กิเลสซึ่งเป็น
 ตัวมหาภัยได้ขาดสะบั้นลงจากใจ ใจเปิดโล่งกว้างว่างไปหมด กลายเป็นโลกธาตุที่ว่างเปล่า
 สูญไปหมดเลยในบรรดาสมมุติไม่เข้ามาผ่านหัวใจได้เลย

ใจจึงทรงไว้ตั้งแต่ความว่างเปล่าด้วยความสง่างาม ความสว่างกระจ่างแจ้งครอบ
 โลกธาตุไม่มีอะไรเสมอเหมือน น้ำตาไม่ต้องบอก ไหลพรากออกมาในขณะนั้น ตัวไหนเลย
 ที่เดียว ในขณะที่จิตกับกิเลสได้ขาดสะบั้นลงจากกันแล้วกายนี้ไหวผิงเลย แล้วน้ำตานี้ร่วงลง
 มาทันทีเป็นเองๆ ทั้งนั้น สะดุ้งขึ้นมาอย่างแรง โดยไม่คาดคิดเลย ถึงกับตั้งปัญหาขึ้นด้วย
 ความถึงใจในขณะนั้นว่า พระพุทธเจ้าตรัสรู้ตรัสรู้อย่างนี้ละหรือๆ ย้ำแล้วย้ำเล่า อย่างที่จิต
 เป็นขึ้นมาในขณะนี้ พระพุทธเจ้าตรัสรู้อย่างนี้ละหรือๆ ธรรมแท้เป็นอย่างไรละหรือๆ
 พระสงฆ์แท้เป็นอย่างไรละหรือๆ แล้วพระพุทธเจ้า พระธรรม พระสงฆ์ มาเป็นอันหนึ่งอัน
 เดียวกันคือธรรมธาตุล้วนๆ ได้อย่างไร

แต่ก่อนเราก็คิดมาตั้งแต่อ่อนแต่ออก แต่รู้จักเพียงสภาวะมา พ่อแม่ปู่ย่าตายาย
 ครูบาอาจารย์สอนให้ระลึกพุทโธ อัมโม สังโฆ เป็นสามรัตนะ แก้วสามดวง แก้วเลิศเลอ
 สามดวง เราก็คิดติดใจมาตลอดๆ แต่พอถึงขณะที่กิเลสขาดสะบั้นลงจากใจ กลายเป็น
 ธรรมแท้เพียงขึ้นมาในจิตใจแล้ว จึงได้ตั้งคำถามขึ้นมาด้วยความสะเทือนใจอย่างมากว่า
 เหนอ พระพุทธเจ้า พระธรรม พระสงฆ์ มาเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันได้อย่างไร รวมแล้วนั้น
 เป็นธรรมชาติที่เลิศเลอสุดยอดเป็นอันเดียวกันแล้ว ไม่มีคำว่าหนึ่ง สอง สาม ต่อไป เป็น
 ในหลักธรรมชาติ

บรรดาผู้บำเพ็ญทั้งหลายอย่าปล่อยวางพุทธโอ ธัมโม สังฆโมแล้วกัน นี่คือจุดที่จะเข้าถึงธรรมธาตุ ต้องจับจุดทั้งสามนี้ให้แน่นอย่าจะไม่เป็นอื่นเป็นไร จะเข้าจุดเดียวกันเป็นอันเดียวกันเป็นธรรมแห่งเดียวกันล้วนๆ ในจิตของผู้บำเพ็ญที่บรรลุถึงธรรมประเภทนี้นั้นแล นี่ละคือธรรม เพราะเหตุนี้เองหลวงตาจึงไม่มีคำว่าบกร่องต้องการจากสมบัติของพี่น้องทั้งหลาย จึงขึ้นขึ้นเลยแม้แต่บาทเดียว หลวงตาไม่เคยตะต้อเลย ใครจะนิททา กาลโถมตีทุกแง่ทุกมุมว่า บรรดาพี่น้องทั้งหลายนำเงินมาช่วยชาติถวายผ่านหลวงตาบ้าง เอาเข้าพุงหมดอย่างนี้ก็ตาม ไม่มีใครจะบริสุทธิ์ยิ่งกว่าหลวงตาเป็นทำงานต่อชาติบ้านเมืองประจักษ์ตนเสียเอง พวกนั้นเขาไม่รู้ไม่เห็น เขาอยากพูดยังไงเขาก็พูดของเขา หาความจริงไม่ได้ ความจริงล้วนๆ อยู่กับเรา เราจะไปเชื่อเขายังไง

เพราะฉะนั้นหลวงตาจึงไม่เคยสนใจว่า ใครจะว่ายังไงๆ โลกอันนี้ท่านบอกว่า นิททาจ ปสฺสฺสาจ สุขญฺจ ทุกฺขญฺจ...ท่านบอกมิได้มาเสียไป มีสุขมีทุกข์ มีนิททาสรฺรเสริญฺเอส ธมฺโม สนนฺตโน...ธรรมเหล่านี้เป็นของเก่าแก่โลกทั้งหลายได้เคยคละเคล้ากันมานานแสนนาน จะให้พลัดพรากจากกันไปไหน ความดีความชั่วมันมีอยู่กับโลกอันนี้ ความนิททาสรฺรเสริญฺมันก็มีอยู่ด้วยกัน จะไปตื่นมันหาอะไร เราจึงไม่ตื่น ใครจะว่าอะไรเราไม่ตื่น เพราะความจริงเราทรงไว้หมดเรียบริ้อยแล้ว ความบริสุทธิ์ต่อพี่น้องชาวไทยในการเสียสละนี้ เราเสียสละหมด

อย่างที่ว่าสมบัติเงินทองที่เขาถวายหลวงตาบ้างนี้มีจำนวนมากขนาดไหน ตั้งแต่เริ่มสร้างวัดมาจนกระทั่งปัจจุบันนี้ หลวงตาไม่เคยถือว่าเป็นสมบัติของหลวงตาเลย มีมากก็บาทก็สตางค์ไหลออกสู่การช่วยโลกๆ ทั้งนั้นๆ เรื่อยมา จนกระทั่งปัจจุบัน ไม่ใช่ช่วยโลกตั้งแต่เวลาออกประกาศช่วยโลกด้วยความเป็นผู้นำนี้เท่านั้น เราช่วยโลกมานานเป็นประจำนิสัยที่เต็มไปด้วยเมตตาในหัวใจของเรา เราจึงไม่มีเงินมีทองอะไรติดเนื้อติดตัว และไม่เคยเดือดร้อนเลยว่า เราทุกข์เราจน เราไม่มีอะไรจน ทุกสิ่งทุกอย่างสมบูรณ์พูนผลอยู่กับหัวใจ ที่เราบำเพ็ญได้แล้วถึงขั้นเมืองพอ

จึงขอให้พี่น้องทั้งหลายก้าวเดินให้ถึงจุดหมายปลายทาง เมื่อถึงจุดหมายปลายทางเช่นเดียวกับเราเดินไปบ้านนั้นเมืองนั้น เมื่อเราไปถึงบ้านนั้นแล้ว เราก็สบายใจ ถึงเมืองนั้นแล้วสบายใจ เราจากนี้ไปไปถึงบ้านเรา เราก็สบายใจ นี่การดำเนิน การก้าวเดินในภพชาติต่างๆ ด้วยเป็นผู้มีบารมีอันกว้างขวางของเรา เราสร้างไปๆ ถึงจุดไหนเราพอใจๆ จนกระทั่งถึงพระนิพพาน เพราะอำนาจแห่งการสร้างตัวเองในทางความดี เราก็พอใจสุดยอด

หัวใจของหลวงตาก็เป็นอย่างนั้น ก็สร้างบารมีมาอย่างนี้ ตะเกียกตะกายมาเรื่อย จนกระทั่งถึงชั้นพอ เวลานี้ไม่ถามใคร พระพุทธเจ้า พระธรรม พระสงฆ์ มองดูใจอันเดียวนี้ กระเทือนทั่วกันหมดในสามแดนโลกธาตุ ว่าพุทธะคำเดียวกระเทือนถึงกันหมด จะไปทูลถามพระพุทธเจ้าหาอะไร มันประจักษ์อยู่ในหัวใจนี้

พระพุทธศาสนาเป็นศาสนาที่ทรงมรรคทรงผล เป็นศาสนาแห่งมรรคผลนิพพาน จากพระพุทธเจ้าผู้ตรัสรู้ทรงมรรคทรงผลแล้วจึงมาสั่งสอนสัตว์โลก ขอให้พี่น้องทั้งหลายซึ่งเป็นชาวพุทธ เกิดมาพบพุทธศาสนาอย่าให้ผิดให้พลาดไป อย่าให้หลุดไม้หลุดมือไป จะเสียหายแห่งความเป็นมนุษย์ ซึ่งเป็นของที่เกิดได้ยาก ให้พยายาม เรามีมากมีน้อย ไม่ต้องคำนึงถึงมีมากมีน้อย เราได้ทำอะไรเราสละให้ทานทำประโยชน์แก่ส่วนรวม ส่วนผู้ใดก็ได้ แม้เด็กจนเราก็ก็นสงสาร เรายื่นให้เด็กก็เป็นบุญเป็นกุศลเป็นความดีสำหรับเรา ยื่นอาหารให้หมาหมาที่พอใจ มองดูหน้าเรา นั่นเห็นไหม การเสียสละไปที่ไหนยิ้มแย้มแจ่มใส แม้แต่สัตว์ก็พอใจ ยื่นอะไรให้เด็ก เอาเงินให้เด็ก ๕ บาท ๑๐ บาท เด็กยิ้มแย้มแจ่มใสพอใจ เรายื่นสิ่งที่ดีควรสงเคราะห์ให้คนทุกข์คนจน ทำไมเขาจะไม่พออกพอใจกับการยื่นให้ของเรา

นี่คือความเมตตาสงสาร นี่คือการให้ทานเป็นผลเป็นประโยชน์ สร้างความกว้างขวางให้แก่เรา ไปเกิดในชาติใดภพใดก็ตาม ผู้ที่มีบุญมีกุศลมีจิตใจอันกว้างขวางนี้ไม่จนตรอกจนมุม หากมีความจำเป็นขึ้นมา หากมีที่จะมาสนองความต้องการของเราในเวลาจนตรอกจนมุม ก็คือบุญของเรานั้นแหละจะเป็นขึ้นมาเองๆ ต่างกันมากกับคนตระหนี่ถี่เหนียว ความเห็นแก่ตัว ความคดความโกง ความริดความไถ ไปที่ไหนเอาไรต์เอาเปรียบเพื่อนมนุษย์ ไม่มีใครอยากคบค้าสมาคม แม้ที่สุดเวลาตายก็ไม่มีใครอยากไปเผาศพ นี่คนตีบตันอันตูดด้วยความตระหนี่ถี่เหนียวเป็นอย่างนั้น แต่สำหรับคนที่มีใจอันกว้างขวางแล้ว เพื่อนฝูงนี้มาเต็มเลย มาเผาศพเผาเมรุ ตายแล้วก็ยังไว้อาลัย มีความระลึกคิดถึงบุญถึงคุณ

นี่อำนาจแห่งการเสียสละ พระพุทธเจ้าทุกๆ พระองค์ตรัสรู้ขึ้นมาด้วยความเสียสละเป็นมหาทานๆ ตลอดมา เราเป็นลูกศิษย์พระพุทธเจ้าแล้ว เอ้า ทุกข์ก็ตามเรื่องเกิดในโลกนี้เป็นโลกอนิจจัง ทุกขัง อนตตา ย่อมมีได้มีเสีย มีมากมีน้อยเป็นธรรมดา แต่สิ่งที่ไม่ให้ผิดพลาดไปได้ เรามีมากน้อยเพียงไร เอ้า เราทำบุญให้ทานตามเกิดตามมีของเรา ความตามเกิดตามมีของเรานั้นแหละ ไม่มีอุปสรรคใดๆ มากีดขวาง เป็นบุญขึ้นมาจากการให้ทาน ถ้าเรามีน้อย เราไม่พอนั้นคือกิเลสมาหลอกนะนั่น มันให้มีมากๆ เสียก่อนจึงได้ทำบุญ แล้วมันโพล่เอาไปถูกลมหมด เลยไม่ได้มาทำบุญ ตายทิ้งเปล่าๆ กิเลสหลอก เข้าใจหรือ ขอให้พี่น้องทั้งหลายจดจำเอา

วันนี้ก็ได้มาพบพี่น้องทั้งหลาย สถานที่นี้ก็ไม่เคยได้เข้ามา เพราะอำนาจแห่งบุญ แห่งกุศล แห่งความรักชาติของพี่น้องชาวไทยเรา มาประสับประสานซึ่งกันและกัน ก็ได้มา เห็นกันอย่างนี้แหละ ต่างคนต่างใจบุญใจกุศล ต่างคนต่างรักชาติ รักการเสียสละ แล้วมา เห็นกันสนิทกันเลย อย่างพี่น้องทั้งหลายเห็นหลวงตานี้ก็สนิทกันเลยมิใช่หรือ หลวงตาเห็น พี่น้องทั้งหลายก็สนิทกันได้เลย เพราะฉะนั้นจึงยกข้อตลกมาให้ทราบ ว่า ไอ้นี้แสงหรือ อะไรนี่นะ เอามาปิดไว้เพื่อกันอันนี้ โอ้ย ไอ้แสงๆ นี้เกิดมาแต่โคตรพ่อโคตรแม่หลวงตา บัว ก็ไม่เคยเห็นก็บอกอย่างนั้น ก็เราพูดเป็นกันเอง เข้าใจไหมด้วยความสนิทมันเป็นอย่าง นั้นละ ไม่มีพิษมีภัยอะไร พูดตลก พูดขบขัน เป็นความสนุกสนาน เพราะความสนิทกัน ถ้า ไม่สนิทไม่พูด คำพูดอย่างนี้เป็นคำพูดของคนสนิทพูดกันนั้นแหละ

วันนี้พี่น้องทั้งหลายได้มาหาหน้าหน้าตา หลวงตาก็ไม่คาดไม่ฝัน ว่าจะมีพี่น้องชาวไทยมาจำนวนมากขนาดนี้ เวลามาแล้วนี่ มันเป็นอย่างนี้ ตอนนี้เป็นอำเภออยู่ไม่ใช่หรือ อำเภอมะขาม เวลานี้ควรจะตั้งเป็นจังหวัดมะขามแล้วนะนี่ คนมันมากเกินกว่าอำเภอแล้ว นะ ให้ตั้งเป็นจังหวัดมะขามเสีย ถ้าเขาไม่ยอม หลวงตาไปแล้วเขาจะลด ให้เขาลด แต่ หลวงตาตั้งไว้แล้วว่าเป็นจังหวัดมะขาม เขาลดไปเท่าไรก็ยังคงต้องเป็นจังหวัดมะขามหลวงตา บัวอยู่นั้นแหละ เข้าใจหรือ

เอาละวันนี้การแสดงธรรม ก็เห็นว่าสมควรแก่กาล แก่ธาตุแก่ขันธแก่เวล่ำเวลา หลังจากนี้แล้ว ก็จะได้ไปเทศน์ที่จังหวัดจันทน์ของเราอีก ไปเทศน์ที่จังหวัดนั้นนะ กำลังวังชา ของหลวงตาจึงรู้สึกลำบากลำบาก แต่หัวใจไม่ลำบาก บึกบึนเพื่อพี่น้องทั้งหลายทั่วหน้ากัน การแสดงธรรมก็เห็นว่าสมควรแก่ธาตุแก่ขันธ แก่เวล่ำเวลา ขอความสวัสดีจงมีแก่บรรดาพี่น้องทั้งหลายผู้รักศีลรักธรรม กลับไปบ้านแล้วอย่าปล่อยยอว่างความดีทั้งหลาย ที่พร่ำสอนเวลานี้ ให้นำไปเป็นคติเครื่องเตือนใจ จะเป็นมรดกอันล้ำค่าประจำหัวใจ และ ครอบครัวยุคนี้พี่น้องทั้งหลาย

เอาละการแสดงธรรมก็เห็นว่าสมควรแก่กาลเวลา ขอความสวัสดีจงมีแก่บรรดาพี่น้องทั้งหลายโดยทั่วกันเทอญ. (สาธุ)

รับชมและรับฟังพระธรรมเทศนาของหลวงตา ได้ที่

www.luangta.com หรือ www.luangta.or.th

และสถานีวิทยุเสียงธรรมเพื่อประชาชน *FM 103.25 MHz*

และเครือข่ายทั่วประเทศ